

Kreatie van

WINNAARS en VERLIEZERS

door
Rudy Geldhof

John is een jonge delinkwent die tot nog toe aan de kost kwam door dancings af te lopen waar hij meisjes versierde om des te gemakkelijker met hun handtassen aan de haal te kunnen gaan. Dit heeft hem de bijnaam Playboy opgeleverd, alsook een aantal veroordelingen.

Hij wordt gekweld door het besef dat hij maar een onhandige kruimeldief is, die er maar niet in slaagt om een echte harde te worden, een zware jongen...

Maar nu lijkt het of dat zal gaan veranderen. Tijdens zijn laatste verblijf in de gevangenis had hij immers een zekere Arie als celgenoot,

een onvervalste gangster. John heeft vol bewondering geluisterd naar de bikkelhar-

de verhalen van deze Arie, die hem ook ingewijd heeft in allerlei professionele misdaadmethodes. Tussen de jongen en de man is in de cel een nauwe vriendschap ontstaan... en er zijn gezamenlijke toekomstplannen gesmeed: Arie, die het eerst uit de gevangenis zou ontslagen worden, zou in zijn afgelegen woning wachten op John, tot die ook zou vrijkomen.

Samen zouden ze zich dan aan een aantal rendabele hold-ups wagen. Het stuk begint waar John, eindelijk ook op vrije voeten, komt aankloppen bij Arie. Hij zal er Arie niet thuis treffen, wel de vrouw van Arie, Simonne, een vereenzaamde, ietwat simpele naaister. Van haar verneemt John dat Arie een tijdje geleden vertrokken is, met onbekende bestemming. Van een mogelijke komst van John heeft Arie Simonne niet ingelicht. John moet dit even verwerken. Maar met zijn gebruikelijke arrogantie besluit

Lode Jansen en Liliane Raeymaekers

hij dat hij hier zal wachten op Arie. Simonne moet hem maar zolang logeren... En de tijd verstrijkt. Het aanbeden idool, Arie, komt maar niet opdagen...

Het is in deze sfeer van frustraties en morbide sensualiteit dat John de enigmatische Simonne beter zal leren kennen, alsook het meisje Els, de dochter van Simonne's werkgever. Verder is er nog Alexander, de geboort van Simonne, een bizar-komische oude drinkebroer. Met deze mensen en met zijn gevoel van onmacht zal John het een tijdlang moeten zien vol te houden, ongeduldig wachtend op de komst van de reddende Arie...

(Dit stuk wordt gecreëerd in co-productie met Teater Vertikaal Gent en Teater De Kelk Brugge).

Door Van Boeckel en Liliâne Raeymaekers

TE GAST IN HET ANKERRUITEATER

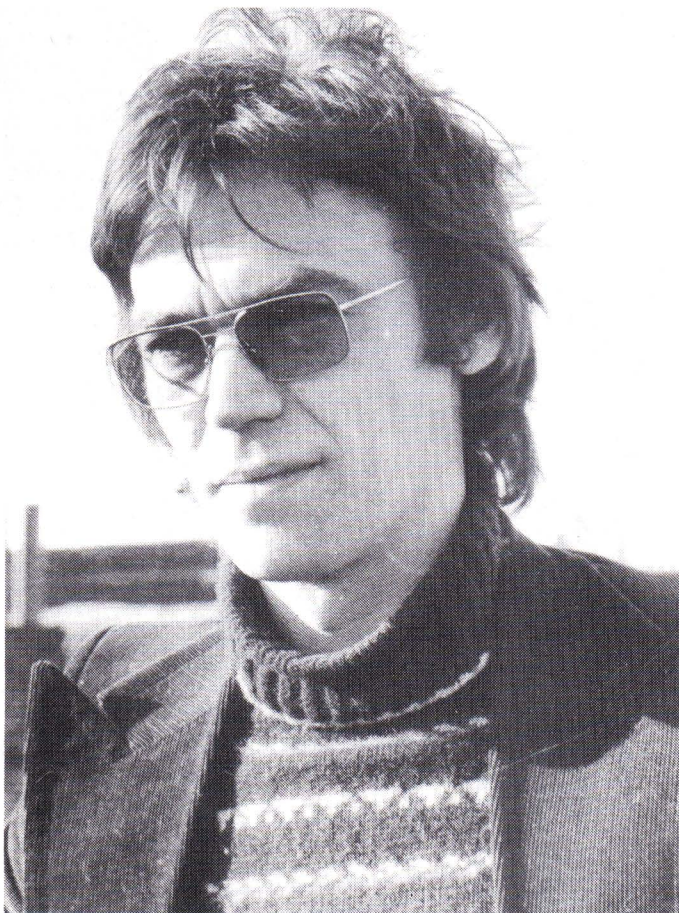

TONE BRULIN MET "KAPAI-KAPAI"
van Arifin C. Noer.

OP 6 - 8 - 9 - 10 NOVEMBER 1979 TELKENS OM 21 UUR.
Productie : TIE 3.

Kapai-Kapai schetst de levensloop van een arbeider, die in zijn dromen op zoek gaat naar de magische spiegel, die hem moet helpen alle moeilijkheden te overwinnen. "De Prins" uit de sprookjes dient hem hierbij tot voorbeeld. Stilaan ouder wordend, eindigt hij op een eiland te midden van boot-vluchtelingen.

Het is een stuk met bonte afwisselende scènes, soms ruw, maar ook wel eens vrolijk en geestig, in een beeldrijke taal en vormgeving. Traditionele vormen staan naast moderne. Het geheel is beeldrijk en dynamisch.

De auteur : **Rudy Geldhof**

Een nog jong auteur die zich op een paar jaar tijd opgeworpen heeft als een boeiend en ongemeen krachtig toneelschrijver.

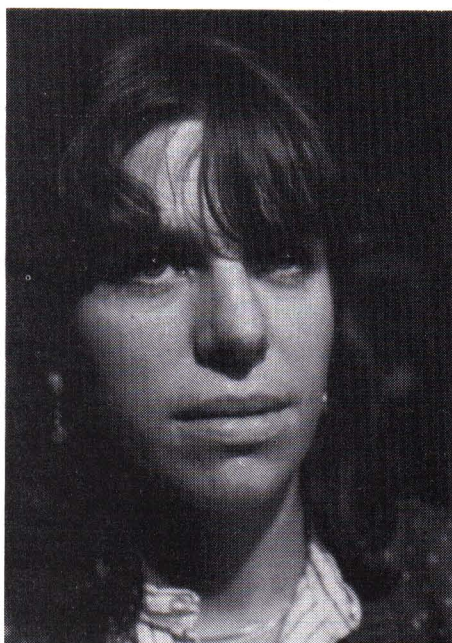
Geboren te Brugge op 13 oktober 1942. Zijn kinderjaren bracht hij door in verschillende Oost-Vlaamse dorpen. Na de middelbare school oefent hij allerlei seizoenwerkjes uit op pakketboten, in souvenirwinkels; hij werkt in het buitenland en is een tijdlang lederbewerker... Dit alles zal later een niet onbelangrijke rol spelen in zijn toneelwerken. In 1974 wordt hij uitbater van een café-balzaal te Brugge. Sinds januari '77 is hij directeur van het nieuwe "Teater De Kelk" te Brugge, dat hij opgericht heeft met de medewerking van regisseur Jacky Tummers en beeldend kunstenaar Leo Hubrecht.

Toneelwerken :

"Mijn vakantie met Blomme", "Buurt" en "De Geit" (N.V.T. De Waag '75), "Carmen, de vamp van Sevilla", in samenwerking met Jacky Tummers (N.V.T. De Waag '76), "Het Souper" (Kelderteater Malpertuis Tielt '76), "Eénentwintigen" (N.V.T. De Waag '77), "Twee Vrouwen" (co-productie N.V.T. De Waag - De Kelk '78), "Katanga Diane" (De Kelk '78), "Winnaars en Verliezers" (N.V.T. - De Kelk - Vertikaal '79).

Eddy Asselbergs (regie)

Miek De Schepper

Liliane Raeymaekers

- REGIE** : Eddy Asselbergs.
- MET** : Miek De Schepper, Liliane Raeymaekers, Lode Jansen, Door Van Boeckel.
- VERDERE MEDEWERKERS** : Frank Daniëls (dekorbouw); Chris Nelissen (scèneleiding); Lee Preedy (dekor- en kostuumontwerp); Yves Van der Auwera (belichting en techniek); Marc Wouters (foto's).
- SPEELRUIMTE** : Ankerruitteater
Ankerrui 38, Antwerpen (aan de oude voertuigentunnel).
- RESERVATIE** : tel. 031/33.26.87, tussen 10 u. en 13 u. (werkdagen) en anderhalf uur voor de voorstelling.
- SECRETARIAAT** : tel. 031/32.33.00 tussen 10 u. en 17 u.
- PRIJZEN** : 150 fr. (studenten, C.J.P., V.T.B., +3 pas en groepen genieten vermindering).

SPEELDATA :

dinsdag	2 oktober
(première)	
donderdag	4 oktober
vrijdag	5 oktober
zaterdag	6 oktober
dinsdag	9 oktober
donderdag	11 oktober
vrijdag	12 oktober
zaterdag	13 oktober
dinsdag	16 oktober
donderdag	18 oktober
vrijdag	19 oktober
zaterdag	20 oktober
donderdag	25 oktober
vrijdag	26 oktober
zaterdag	27 oktober
maandag	29 oktober
dinsdag	30 oktober
donderdag	1 november
vrijdag	2 november
zaterdag	3 november

TELKENS OM 21 UUR

Lode Jansen

Door Van Boeckel

Lee Preedy (dekor en kostuums)

Winnaars noch verliezers in Geldhofs jongste stuk

4/10/79 De Standaard

ANTWERPEN — Het Franz Xaver Kroetz-koncept is bezig aan een onstuitbare opgang in onze teaters. En Rudy Geldhof werpt zich met zijn nieuw stuk «Winnaars en Verliezers» op als een waardig epigoon van de grote meester.

De personages bij voorbeeld konden nauwelijks marginaler gekozen zijn. Simonne verdient

haar brood (zonder toespijs) in pre-kapitalistische verhoudingen. Zij naait thuis handdoeken en dweilen voor een baas. Haar enige vriend is een oude man uit het dorp. Zij werd haar hele leven geterroriseerd door haar man Arie, die nu echter verdwenen is.

Simonne — 45 jaar en nooit de mooiste geweest in de klas — komt in konflikt met de zestienjarige dochter van de baas over een vrij vrolijke gauwdief die pas uit de gevangenis is ontslagen. Natuurlijk heet die jongen Johnny (de Playboy). Hij komt naar een afspraak met Arie, met wie hij in de gevangenis snode plannen heeft gesmeed en in wie hij alle kwaliteiten van de vader (die hij nooit gekend heeft) projekteert. De ontgoocheling van John is groot wanneer blijkt dat Arie niet op de afspraak is.

Tot zover niks aan de hand. Doffe ellende bestaat en de marginalen hebben ook hun rechten. Alleen niet wanneer ze zo'n verbaliteit aan de dag leggen dat een echte drop-out verbaasd in zijn haar zou krabben. Kroetz doet dat anders. Zijn per-

sonages spreken moeilijk en komen niet tot de maatschappelijke bespiegelingen waartoe John komt in zijn konfrontaties met Simonne.

John blijft namelijk in het huis van Simonne op Arie wachten. Arie duikt echter niet op. Tussen Simonne en John groeit ondertussen een vertrouwensrelatie en later zelfs liefde die overigens bijna uitsluitend in agressief (seksueel) gedrag geuit kan worden.

De agressie tussen de personages breekt pas goed los, wanneer John ontdekt dat Arie dood in de kelder ligt, waarschijnlijk vermoord door Simonne, de oude man en het jonge meisje. Hij brutalizeert Simonne zo erg dat zij besluit ook hem uit de weg te ruimen.

In «Winnaars en Verliezers» wordt de spelverruwing van het voetbalveld naar het teater getransponeerd. Grove tackles zijn schering en inslag. Agressieve aanvallen worden in tekst en spel vaak opgezet, maar nooit puntgaaf afgewerkt. De goede bedoelingen van de auteur en de spelers zijn duidelijk merkbaar maar te zelden ontsnapt men aan doorzichtige en voor spelbare clichés. Middelmattig middenveldspel is het gevolg. (DB)

ANKERRUITEATER

DE MORGEN 4.10.79

'WINNAARS EN VERLIEZERS': ONEVENWICHTIG

ANTWERPEN. — In het Ankerruiteater ging zopas «Winnaars en verliezers» in première, het nieuwe stuk van Rudi Geldhof, een 37-jarige Westvlaming die al heel wat pennevruchten kwijt raakte aan het Nieuw Vlaams Teater.

Een bijzonder geslaagde inzet van het seizoen was het zeker niet, want de voorstelling kwam maar zelden van de grond.

Zoals in talrijke vorige stukken heeft Geldhof het ook in «Winnaars en verliezers» weer over een menselijke relatie die tot mislukken gedoemd is.

Een jonge nietsnut die John (Door Van Boeckel), bijgenaamd de playboy, zegt te heten komt aanzetten bij Simone (Liliane Raeymaekers) met wier man Arie hij in de gevangenis plannen heeft gesmeed. Simone beweert echter niet te weten waar Arie zich momenteel bevindt en de agressieve en nerveuze John is met geen stikken uit het huis, te krijgen. Hij heeft al zijn hoop op Arie gevestigd en weigert te geloven dat deze hem oren heeft aangenaaid.

Eenzaamheid en gebrek aan genegeheid drijft deze twee mensen in mekaars armen, maar Arie is en blijft de eerste bekommernis van de nozem. John is nochtans niet van de snuggerste en het publiek is er zich dan ook een uur eerder dan hij van bewust wat er met Arie gebeurd is en welk lot ook hem zal beschoren zijn.

Door Van Boeckel is de onbehou-

wen, aanstellerige, domme John, die iedereen die op een fatsoenlijke manier zijn brood verdient misprijzend als «losers» bestempelt en die voortdurend nummertjes opvoert geïnspireerd op zijn geprefereerde gangsters. De rol zit Van Boeckel niet als gegoten en hij maakt zich al te vaak schuldig aan overacting.

Liliane Raeymaekers is aanvankelijk misschien niet voldoende de onnozele gans die de intrige vereist, maar zij weet niettemin een logische en genuanceerde evolutie te leggen in haar personage zodat de ontknoping van haar standpunt gezien als de normaalste zaak van de wereld overkomt.

Van Boeckel van zijn kant begint te razen van het ogenblik dat hij de scène betreedt en dan is het naar een climax toe bouwen onbegonnen werk.

Verder speelden ook Lode Jansen, oud-akteur van het Reizend Volksteater, en Miek De Schepper hun rol.

De regie was van Addy Asselbergs en naar verluidt zou hij heel wat dramatische ingrepen verricht hebben aan Geldhofs stuk zodat men bij deze produktie moeilijk de lijn kan trekken waar Geldhof ophoudt en Asselbergs begint.

Hoe dan ook, vermits de ontknoping voor de pauze al voor de hand ligt, gaat de weinige spanning die er was in de tweede helft hopeloos verloren. De intrige begint aan te slepen, de verveling in te zetten. De genietbaarste momenten bevinden zich in het tweede en derde tafereel, maar zijn te schaars om het geheel te redden.

Monique LA ROCHE

Nieuwste stuk van Geldhof bij NVT

De Nieuwe Gazet
4. 10. 79.

Meer verliezen dan winnen

«Winnaars en Verliezers», dat in première ging bij het Nieuw Vlaams Teater in zijn zaaltje aan de Antwerpse Ankerrui, is het tiende stuk van Rudi Geldhof, als auteur reeds voorgesteld in een vorige editie.

Laat ons maar beginnen met onmiddellijk duidelijk te maken dat het een erg zwak stuk is : Rudi Geldhof heeft, voortbordurend op een mager gegeven, duidelijk een «rauwnaturalistisch» toneelproza neer willen pennen. Daar is hij niet in geslaagd, omdat dat magere gegeven ook nog vrij ongeloofwaardig overkwam. Het verhaal : de

jonge John, bijgenaamd Playboy, is pas vrijgelaten, en treft celvriend Arie, met wie hij allerhande plannen smeedde, niet aan op de plaats van afspraak. Hij vindt er wel diens vrouw Simone, een ietwat dom en lijdzaam wezen, dat enkel contact heeft met de oude buur Alexander, en met Elsje, de dochter van de fabricant voor wie ze naaiwerk verricht. Tijdens het wachten (want Arie komt niet opdagen) begint John zich meer en meer te identificeren met zijn vriend, zodat hij de vrouw (net als Arie) stilaan begint te tiranniseren. Het loopt met hem af zoals met Arie...

PSYCHISCHE EVOLUTIE

Er zou heel wat te redden geweest zijn, als Geldhof erin was geslaagd om de psychische evolutie van de personages boeiend en raak te schetsen : John als jonge brute snaak, veranderend in een beest, Simone van onnozele gans naar sluwe en misdadige vrouw, enzovoort. Maar nee, de karakterontwikkeling wordt omzeggens alleen weergegeven door allerhande scheldenbrulpartijen, zo frequent, dat het op het laatst zelfs enerverend begint te werken.

Ook de figuur van Els blijft in het ijle hangen : is het enkel het onschuldige, welopgevoede wichtje, zoals ze door Miek de Schepeer vrij stuntelig op de planken werd gezet, of zat er méér in ?

Allen Lode Jansen kreeg zijn Alexander-figuur ietwat fatsoenlijk neergepoot, al had ook hij moeite met de veel te stroeve

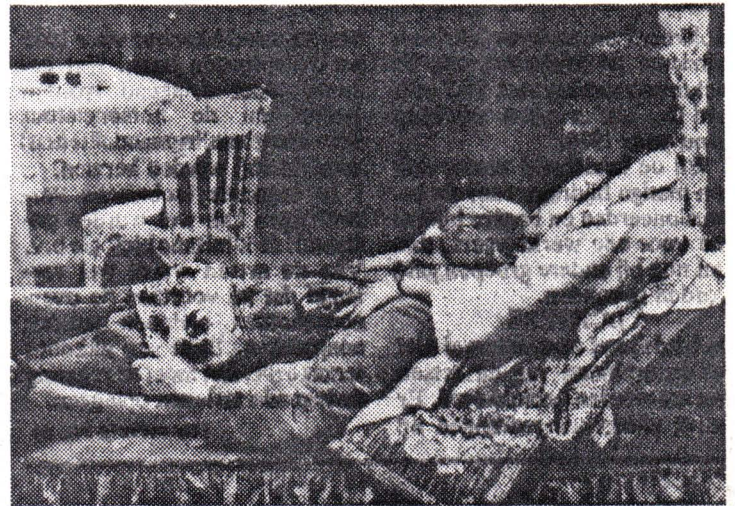
en langdradige dialogen.

Niet alles verliep gelukkig in mineur, er waren echt wel sterke ogenblikken bij, zoals de item van het slachten van dieren, zoals de striptease-scène, maar ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat de auteur dit stuk vlugvlug bij elkaar geschreven heeft.

Tot nog toe werd bijna alleen over de auteur gepraat, zodat de lezer kan raden, dat de rest van de ploeg de zaak ook niet heeft kunnen redden : regisseur Eddy Asselberghs niet, Lilliane Raeymaekers als Simone niet, en zelfs Door Van Boeckel niet, die met de figuur van John alleen maar aan zenuwslopende overacting kon doen.

Overigens rest de vraag, waarom het dienstdoende toneelmeisje in het Ankerruithuis diende rond te lopen in Bunny-pakje, zó afgekeken van de Playboy-uitgaves. Was dat een geestige allusie op de bijnaam van John ?

M.R.

Door Van Boeckel en Lilliane Raeymaekers in «Winnen en verliezen»

Winnaars en verliezers in N.V.T.: weinig winstpunten

ANTWERPEN. — Met de creatie van „Winnaars en verliezers” van Rudy Geldhof, en in een regie van E. Asselbergs, heeft het Nieuw Vlaams Teater in het Ankerruithheater beslist geen goede start genomen. De acteurs hebben wel getracht het kijkstuk op een behoorlijk peil te brengen, maar het toneelspel zelf is zo arm aan inhoud, dat het ons moeilijk heeft kunnen bekoren.

Het initiatief van het N.V.T. om het werk van Vlaamse auteurs voor het voetlicht te brengen is gewis lovenswaardig, maar de produkties dienen dan ook een behoorlijk peil te bereiken. Wat R. Geldhof echter geschreven heeft, schijnt zo uit een stationsromannetje gesneden. Het blijkt totaal inspiratieloos, en het geheel komt teveel als een irreeël gegeven uit de verf.

De inhoud? Simonne, een verwoede naaister, is de vrouw van een buitenwipper. Haar man, Arie, gebruikt al eens graag zijn vuisten en belandt daardoor in de gevangenis. Daar leert hij John kennen, een 20-jarige wees, die in allerlei gestichten heeft gezeten. Arie vertelt de gecomplexeerde jongeman dat hij wegens inbraak in de nor

beland is, en maakt een afspraak bij hem thuis voor een grootse overval. Zodra beiden vrij zijn, natuurlijk. De jongeling, ook wel John de Playboy genaamd, begeeft zich naar het rendez-vous, en ontmoet er alleen Simonne. Hij vertoeft enkele weken bij haar, wachtend op Arie die... echter vermoord blijkt. John ontdekt het lijk in de kelder en wil nu Els' liefde uitbuiten om met haar naar Nice te vertrekken. Els is de 16-jarige dochter van Simonne's werkgever en is op John verliefd geworden.

In „Winnaars en verliezers” komen de meest ongewone situaties voor, een op hol geslagen fantasie. Van een spanningselement is er geen sprake. De rode draad doorheen het stuk blijkt dikwijls onvindbaar, en de auteur lijdt aan een gebrek aan goede vondsten. De rollen van de acteurs zijn dan ook geen gemakkelijke opgave, en het pleit voor L. Raeymaekers (Simonne), L. Jansen (Alexander, de oude buurman), D. Vam Boeckel (John) en M. De Schepper (Els) dat zij getracht hebben er het beste van te maken. Al bleef het al bij al toch een matte bedoening. — (E.V.D.)

Nieuw stuk van Rudi Geldhof ^{5/10/79}
GAZ. V. ANTW.

Winnaars en Verliezers in het Ankerruiteater

(Van onze redakteur)

In het Ankerruiteater te Antwerpen werd dinsdagavond het jongste stuk van Rudi Geldhof gecreëerd in een koproduktie van het Nieuw Vlaams Teater (Antwerpen), Teater De Kelk (Brugge) en Teater Vertikaal (Gent).

«Winnaars en Verliezers» is het verhaal van de jonge delinkwent John, die, na zijn gevangenschap, zijn oude celgenoot Arie gaat opzoeken maar in de plaats daarvan enkel diens echtgenote Simonne aantreft. Tijdens het lange wachten op Arie begint John de vrouw te tirannizeren. Wanneer uiteindelijk blijkt dat Arie dood is en tijdens zijn leven eigenlijk een doodgewone opschepper is geweest, stort voor John de wereld in.

Als reactie daarop gaat hij zich met Arie identificeren en brutalizeert hij de vrouw nog meer. Voor hem, noch voor de vrouw is er nog een uitweg — de ware toedracht kunnen we hier moeilijk verklappen. Uiteindelijk valt alles in de oude plooi en hervat het gewone leven zijn gang.

Rudi Geldhof heeft met «Winnaars en Verliezers» beslist geen onaardig stuk geschreven, al vertoont het

naast een aantal hoogtepunten ook enkele zware climaxen. Toch bevat het zeker voldoende dramatische mogelijkheden om een voorstelling ervan na grondig overleg te wettigen.

Daarom leek het mij waanzinnig dat regisseur Eddy Asselberghs de melodramatische kanten zodanig heeft opgeschroefd dat de produktie bijwijlen aan een parodie op het oorspronkelijk gegeven deed denken. Sommige teatrale overdrijvingen kunnen dan wel gepast zijn om de menselijke tragiek van het verhaal te relativeren, in dit geval werkten ze alleen maar potsierlijk en storend.

Struikelde deze produktie in de eerste plaats over een zeer heterogene regie, dan gingen ook de acteurs niet altijd vrijuit. Met name Door Van Boeckel heeft blijkbaar van die losse teugel volop gebruik gemaakt om weer in een erg stereotiepe, te gemaniëerde en vaak overschreeuwde interpretatie te vervallen. Zijn tegenspeelster Liliane Raeymakers leverde daarentegen een gave prestatie af, die met een meer intelligente regie nog aan kracht had kunnen winnen.

Herman VAN DIJCK

Rudy Geldhof (Brugge, 1942) is niet aan zijn proefstuk, hij schreef een tiental toneelstukken, die haast allemaal gecreëerd werden door het Nieuw Vlaams Theater, dat thans het Antwerps Ankerruittheater bespeelt. Geldhof leidt in Brugge het kleine theater De Kelk.

Zijn jongste stuk „Winnaars en Verliezers” (een coproductie van NVT - De Kelk en Vertikaal) schetst het verhaal van John, een jonge, agressieve delinquent die samen met Arie in de nor gezeten heeft en, eenmaal op vrije voeten, met zijn celgenoot een afspraak heeft. Hij vindt echter alleen Arie's vrouw Simone thuis, in gezelschap van Alexander, een oude buurman. Simone is een verwaarloosde vrouw van middelbare leeftijd, die keukenhanddoeken naait om aan de kost te komen. John blijft — tevergeefs — op Arie wachten en dat leidt zowel tot strippoker als tot regelrechte terreur. De tederheid die hij wel aan Simone kwijt kan, maar niet echt wil omdat zij

Liliane Raeymaekers (Simone) en Door van Boeckel (John) in „Winnaars en Verliezers”.

Spectator
19/10/79

TONEEL

„Winnaars en Verliezers” in Ankerruittheater

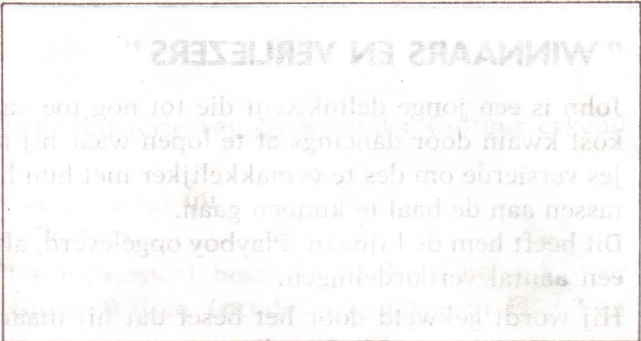
de vrouw van zijn „vriend” is, richt hij op Els, de tienerdochter van Simone's werkgever. Ook dat lukt hem niet. En daar draait het hele stuk om: winnen en verliezen, lukken en — vooral — mislukken. Wie verliest, wint, schreef Sartre in verband met de tweede wereldoorlog. Mutatis mutandis geldt dit ook voor Simone, die steeds maar verliest maar in feite wint, want zij zal, zowel letterlijk als figuurlijk, overleven, ondanks de vernederingen, ondanks de psychische en fysieke pijn die haar door John wordt aangedaan. Een interessante problematiek, niet onaardig door Rudy Geldhof uitgewerkt, zij het — vooral wat de laatste scènes betreft — wat langdradig.

De krachtige regie van Eddy Asselbergs en de goede vertolkingen (Liliane Raeymaekers, Miek de Schepper, Lode Jansen en Door van Boeckel) maken van „Winnaars en Verliezers” een behoorlijk openingsstuk voor het Ankerruittheater.

Nog tot 3 november te Antwerpen en nadien in Gent en Brugge.

G.d.L.

5.2.0.1	4	241
BRUGGE X		

INFORMATIEBLAD TEATER DE KELK

Verschijnt tweemaandelijks (niet juni-juli)
 4^e Jaargang nr. 2, okt. nov. '79
 Verantw. uitgever : R. Geldhof, Langestr. 69, Brugge

WINNAARS en VERLIEZERS

VAN RUDY GELDHOF

REGIE : EDDY ASSELBERGS
DECOR : LEE PREEDY
ACTEURS : LILIANE RAEYMAEKERS,
MIEK DE SCHEPPER, DOOR VAN BOECKEL,
LODE JANSEN

CO-PRODUKTIE : N.V.T-A'PEN, VERTIKAAL-
GENT, DE KELK-BRUGGE
FOTO'S : H. DE MOOR
AFFICHE : KAREL KUSTERS

SPEELDATA :

VRIJDAG	16 NOVEMBER
VRIJDAG	23 NOVEMBER
ZONDAG	25 NOVEMBER
DONDERDAG	29 NOVEMBER
VRIJDAG	30 NOVEMBER
ZONDAG	2 DECEMBER
DONDERDAG	6 DECEMBER
ZONDAG	9 DECEMBER
DONDERDAG	13 DECEMBER
VRIJDAG	14 DECEMBER
ZONDAG	16 DECEMBER
DONDERDAG	20 DECEMBER
VRIJDAG	21 DECEMBER
ZONDAG	23 DECEMBER
DONDERDAG	27 DECEMBER
VRIJDAG	28 DECEMBER

telkens om 20.30 uur

Kaarten : 150 fr. (Studenten, CJP en groepen : 100 fr.)

Reservatie : - Teater De Kelk, Langestraat 69, 8000 Brugge, tel. 050/33.28.77

- Boekhandel De Nieuwe Raaklijn, Geldmuntstraat 3, 8000 Brugge, tel. 050/33.67.20

" WINNAARS EN VERLIEZERS "

John is een jonge delinkwent die tot nog toe aan de kost kwam door dancings af te lopen waar hij meisjes versierde om des te gemakkelijker met hun handtassen aan de haal te kunnen gaan.

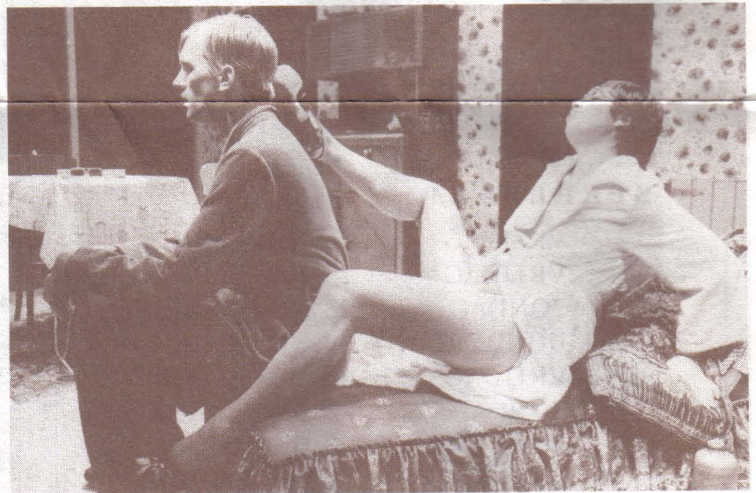
Dit heeft hem de bijnaam Playboy opgeleverd, alsook een aantal veroordelingen.

Hij wordt gekweld door het besef dat hij maar een onhandige kruimeldief is, die er maar niet in slaagt om een echte harde te worden, een zware jongen . . . Maar nu lijkt het of dat zal gaan veranderen. Tijdens zijn laatste verblijf in de gevangenis had hij immers een zekere Arie als celgenoot, een onvervalste gangster.

John heeft vol bewondering geluisterd naar de bikkelharde verhalen van deze Arie, die hem ook ingewijd heeft in allerlei professionele misdaadmethodes. Tussen de jongen en de man is in de cel een nauwe vriendschap ontstaan . . . en er zijn gezamenlijke toekomstplannen gesmeed : Arie, die het eerst uit de gevangenis zou ontslagen worden, zou in zijn afgelegen woning wachten op John, tot die ook zou vrijkomen. Samen zouden ze zich dan aan een aantal rendabele hold-ups wagen.

Het stuk begint waar John, eindelijk ook op vrije voeten, komt aankloppen bij Arie. Hij zal er Arie niet thuis treffen, wel de vrouw van Arie, Simonne, een vereenzaamde, ietwat simpele naaister. Van haar verneemt John dat Arie een tijdje geleden vertrokken is, met onbekende bestemming. Van een mogelijke komst van John heeft Arie Simonne niet ingelicht. John moet dit even verwerken. Maar met zijn gebruikelijke arrogantie besluit hij dat hij hier zal wachten op Arie. Simonne moet hem maar zolang logeren. . . . En de tijd verstrijkt. Het aanbeden idool, Arie, komt maar niet opdagen . . .

Het is in deze sfeer van frustraties en morbide sensualiteit dat John de enigmatische Simonne beter zal leren kennen, alsook het meisje Els, de dochter van Simonne's werkgever. Verder is er nog Alexander, de geuur van Simonne, een bizar-komische oude drinkebroer. Met deze mensen en met zijn gevoel van onmacht zal John het een tijdlang moeten zien vol te houden, ongeduldig wachtend op de komst van de reddende Arie . . .

natuur 2000.

natuur 2000 werkt nu al 12 jaar : begin 1967 kwam deze jongerenvereniging tot stand te antwerpen. elk initiatief en ook de organisatie gaat van de jongeren van 12 tot 25 jaar zelf uit. hun gemeenschappelijke interesse is het beter leren kennen van het natuurlijk leefmilieu.

het initiatief mondde uit in een bedrijvige **natuurstudie** : elk jaar richt de bond excursies, dia- en filmavonden, studiedagen en congressen in. vooral de werkkampen, waar de natuurstudie in situ zelf wordt aangepakt, kent groot bijval. de verslagen van alle activiteiten worden opgenomen in het zeswekelijks tijdschrift «beenbreuk», waaraan ook gespecialiseerde werkgroepen meewerken.

naast de natuurstudie zet «natuur 2000» zich ook in voor het **milieubehoud**. in bedreigde gebieden worden eveneens werkkampen ingericht. verder werkt de groepering mee aan natuur- en milieubehoudensakties zoals akties i.v.m. wegwerpverpakkingen, recyclage van vaste afvalstoffen, kerncentrales enz...

de bedoeling van de organisatie : zelf het voorbeeld geven inzake daadwerkelijke natuur- en milieubescherming en het verspreiden van een sterke milieubehoudensgedachte bij de mensen.

ERKENNING TEATER DE KELK

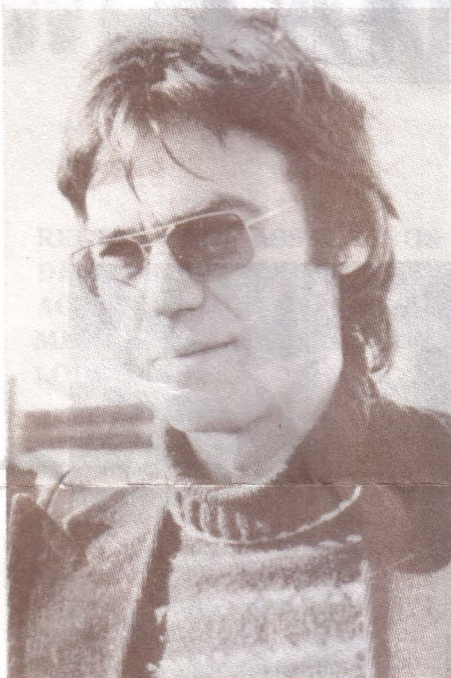
Sedert vorig speeljaar 1977-'78 is Teater De Kelk door het Ministerie van Nederlandse Cultuur erkend als beroepsteater, categorie D.

Vanaf dit speeljaar ziet het bestuur van Teater De Kelk er als volgt uit :
voorzitter : Rudy Geldhof, directeur-dramaturg : Johan Cloetens.

Naast Jacky Tummers (regisseur) en Leo Hubrecht (dekorontwerper) beschikt De Kelk nu ook over drie vaste medewerkers : Mieke George (secretariaat), Guido D'Hont (produktieleiding) en Paul Van Wijnsberge (technische leiding).

Het secretariaat is gevestigd in Teater De Kelk, Langestraat 69, 8000 Brugge, tel. 050/33.28.77.

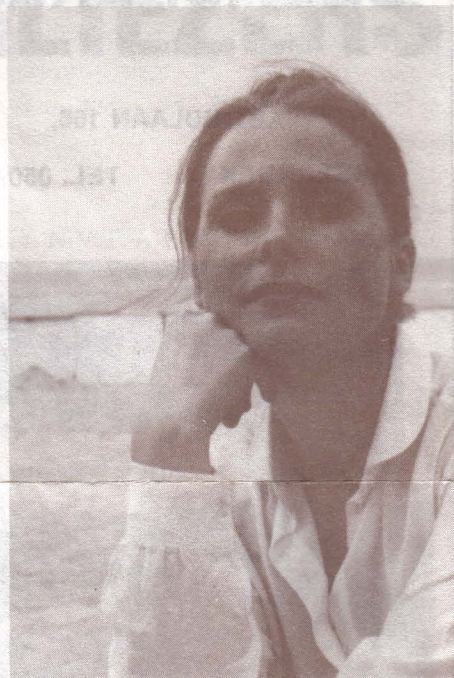
Rudy Geldhof en Johan Cloetens zijn ook privé te bereiken, resp. Oude Oostendsesteenweg 13, 8000 Brugge, tel. 050/31.40.98, en Predikherenstraat 30, 8000 Brugge, tel. 050/33.02.25.

RUDY GELDHOF
(auteur)

EDDY ASSELBERGS
(regie)

LEE PREEDY
(dekor en kostums)

**LILIANE
RAEYMAEKERS**

MIEK DE SCHEPPER

DOOR VAN BOECKEL

LODE JANSEN

"WINNAARS EN VERLIEZERS"

Het Brugsch Handelsblad 23 nov 79

Rudy Geldhof steeds zichzelf langs kronkelende wegen

In « De Kelk », vrijdag jl. Een nieuw stuk van de heer des huizes, Rudy Geldhof, en dit keer niet in een regie van Jacky Tummers, maar van Eddy Asselbergs, een man die zelf toneel en zelfs goed toneel geschreven heeft en evenmin als regisseur aan zijn proefstuk is. Iemand die ooit als angry young man te voorschijn trad en die waarschijnlijk in « Winnaars en Verliezers » daar iets van heeft teruggevonden.

Ook Rudy Geldhof kennen wij zo stilaan met zijn voorliefde voor de kleine mens, voor de « verliezers » in de maatschappij ; een voorliefde die niet voortspuit uit een paternalistische of opstandige houding, maar uit een diepmenselijke verbondenheid. Zijn jongste werk is daar weer een illustratie van, zij het één met veel omwegen.

Toen we de titel voor het eerst vernamen dachten we onwillekeurig aan Dostojewski. Die heeft ook dergelijke dialektische titels. En dan vreest men tevens zo'n dialektische toneel. Niets is echter minder waar bij Geldhof.

Dat is het juist wat het meest bevreemdt. Het stramen van zijn stuk kan zo gehaald zijn uit een slecht feuilleton, de personages uit een banaal stripverhaal of een afgesleten thriller en dit tot het einde toe. Daarbij is er een goede dosis geweld, zelfs een geut sadisme, een flinke portie seks, al het nodige om goedkoop sukses te halen.

Zo beschouwd moet men « Winnaars en Verliezers » wel afschrijven. Maar weldra blijkt dat de zaken veel complexer zijn dan dat. De verhouding tussen

de twee hoofdpersonages is veel rijker dan men aan de oppervlakte waarneemt, en daarin is Rudy Geldhof in ieder geval de winnaar.

De vrouw Simonne, moordnares of niet, is iemand die het letterlijk en figuurlijk niet meer ziet. Zij heeft er zich in geschikt en nu komt plots een vreemde jonge man in haar leven, een brutale opdringerige would-be play-boy die zij rap doorziet en waarvan zij gaat houden. Op de duur blijkt dat niet langer mogelijk te zijn en « schraapt » zij hem uit haar leven.

De jonge man John komt uit de nor ; ook hij is niets, maar waant zich een grote potentiële gangster. Hij leeft in de schaduw van een held, de man van Simonne, en zoekt die Arie op om samen grootse overvallen te ondernemen. Dan volgt de ontgoocheling. Arie was de held niet, slechts een opschepper en een leugenaar. John blijft echter halsstarrig aan zijn waanbeeld geklampt, terwijl hij zich op Simonne afreageert, tot hij er helemaal aan ten onder gaat (een beetje geholpen !).

Beiden zijn slachtoffers, verliezers. Zij worden niet wat ze zijn, zij kunnen of willen het niet. Op die wijze demystificeert de auteur o.m. een zekere literatuur vol gangsters en play-boys.

De regisseur heeft er van zijn kant nog wat aan geholpen. Door de hevigheid van het spel in de figuur van John, bekomt hij een zekere afstand tegenover het verhaal zelf.

We menen dat hierin tevens de betekenis moet gezocht worden van het meisje dat zo lief en leuk (maar o ze wei-

nig sexy in haar heel klein uniformtje) de verschillende tonelen moet verbinden. De ironische ondertoon die toch wel te bespeuren valt helpt de toeschouwer de ergste clichés te slikken. Indien dit zou blijken alleen regiewerk te zijn, dan zou Eddy Asselbergs het stuk van Rudy Geldhof een flink stuk geholpen hebben. Maar dat geloven we niet.

In de hoofdrollen : Liliane Raeymaekers en Door Van Boeckel ; de eerste met een verdrongen intens leven, de tweede met een ontstellende innerlijke leegheid en louter extern geweld. Beiden zo kontrasterend en toch erg boeiende personages. Beiden ook opgesloten in een perverse eenzaamheid, want op ontgoocheling en verbittering berustend. Elk volgens zijn aard leveren zij merkwuurlijke vertolkingen.

Verder in de rol van de sympathieke buur Alexander treffen wij een goede Lode Jansen aan, terwijl Miek De Schepper als Els veel meer is dan alleen lief en mooi.

« Winnaars en Verliezers » is een stuk met dubbele bodem. Alleen is het misschien jammer dat men het onderste uit de kan moet geledigd hebben vooraleer men er werkelijk de smaak in krijgt.

Ondertussen blijft Rudy Geldhof ons verrassen door zijn produktiviteit en zijn groot talent om mensen met mekaar te confronteren, te benaderen en af te stoten. Zijn taal is soms stuntelig maar zijn dialogen zijn het bijna nooit. Hij schrijft toneel, echt en waarachtig toneel, zonder hiaten ; toneel dat men voortaan moet herkennen en erkennen.

J.V.D.

Toneelbespreking

Burgerwelzijn

Nieuw stuk van Rudy Geldhof in „De Kelk”

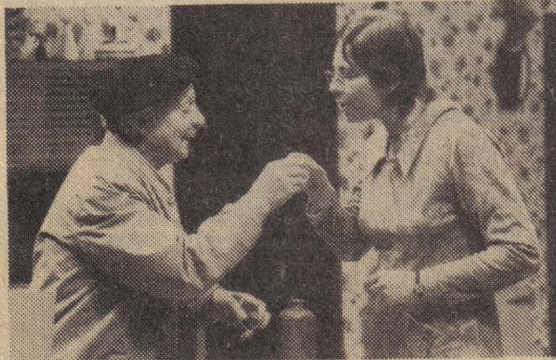
Titel: *winnaars en verliezers*, auteur: Rudy Geldhof, regie: Eddy Asselbergs, co-productie: NVT, Vertikaal, De Kelk, teater: De Kelk.

In 1979 een toneelstuk schrijven, en het nog datzelfde jaar opgevoerd zien: alleen iemand met relaties in de teaterwereld kan zo iets realiseren. Zo iemand is Rudy Geldhof, jarenlang directeur thans voorzitter van „De Kelk”. Winnaars en verliezers, is zijn negende stuk sinds 1975. Ze werden alle 9 opgevoerd, Een prestatie waar zelfs Claus mag naar opkijken.

„Winnaars en verliezers” is een sterk stuk. Een vrij klassiek gegeven, maar een goed verhaal, een briljante dialogering, boeiende scènes, een afwisselende structuur en een uitstekende karakterisering. Het verhaal: John komt vrij uit de gevangenis en heeft een afspraak met Arie, een ex-gedetineerde waarmee hij samen in de cel zat. Die is niet thuis, maar zijn vrouw Simone wel.

John besluit te wachten tot Arie thuiskomt, dagen, weken lang. John is een geboren delinquent, een gefrustreerde handtassendief die enorm veel ontzag heeft voor zijn ex-celgenoot Arie, de Travolta van het gangsterisme. Helaas moet hij bij Simone een aantal teleurstellingen omtrent zijn idool inkasseren: Arie woont niet in een prachtige ferme, hij heeft zijn vrouw niet over zijn komst ingelicht, de villa waar ze zouden inbreken bestaat niet, en uit een Pro Justitia blijkt dat Arie niet zat wegens inbraak, maar wegens slagen en verwondingen. In de rol van John (bijgenaamd de Playboy) is Door Van Boeckel fenomenaal. Ook zijn tegen­spelerster, Liliane Raeymaekers, verdient de nodige superlatieven. Haar vertolking van de vereenzaamde, ietwat simpele naaister, die John

sexueel en sensueel provocceert, zou niemand verbeteren. „Winnaars en verliezers” heeft het over twee soorten mensen in de maatschappij: de winners en de losers, zoals John het mooi in zijn Playboy-Engels uitlegt. Volgens hem zijn de losers de mensen die gewoon willen leven zoals iedereen: vriendelijk zijn, kinderen hebben, autootje, en een huis op afbetaling. Hierover valt beslist te discussiëren, al berust Johns naïeve visie wel op een drogredenering die zijn voedingsbodem vindt in het ongelukkige verleden van de delinquent. Zijn wij niet allemaal zo dat we een mislukking in een plausibel maatschappelijk kader plaatsen? Een acteur die een slechte recensie krijgt, verdedigt zich toch ook op basis van de inkompetentie van zijn criticus? Een would-be-playboy die een bepaalde

Lode Jansen en Liliane Raeymaekers in „Winnaars en Verliezers”.

vrouw niet krijgen kan, vindt achteraf toch ook altijd dat het zijn genre niet was? Het stuk biedt geen definitief antwoord op de vraag wie de winnaars en de verliezers nu wel zijn, daar moet de toeschouwer immers zelf op antwoorden. „Winnaars en verliezers” tot 28 december elke don-

der-, vrij- en zondag in De Kelk, compleet met bunny. (John Misselyn)

VLAAMS TONEEL VAN DE BOVENSTE PLANK

Het Volk 1/12/79

Winnaars en verliezers in teater De Kelk

BRUGGE. — Als tweede produktie van het seizoen 79-80 programmeerde „De Kelk” het jongste toneelstuk van zijn ex-directeur Rudy Geldhof. Het (zoveelste) sociale drama van deze auteur, getiteld „Winnaars en Verliezers”, loopt in co-produktie met N.V.T. Antwerpen (waar het reeds speelde) en met Vertikaal Gent (waar het na nieuwjaar heen trekt). Een stuk van een Vlaams auteur dat zes maanden loopt is een unicum. Er werd veel voor gedaan: een speciaal decor, een uitgezochte bezetting, en een schitterende regie werden aangewend. Resultaat: een bevestiging van het talent Geldhof en eigen Vlaams toneel.

De inhoud van „Winnaars en Verliezers”, is weer geen lachertje. John, een pas vrijgekomen delinkwent, zoekt zijn celmakker Arie op. Deze laatste schijnt echter verdwenen en John, blijft wachten bij Simonne, de „simpele” en getiranniseerde vrouw van Arie. John is echter te weinig rijp om zelf te beslissen wat te doen. Hij trekt zich op aan een reeks idolen, zoals gangsters, „happy days”-Engels, en de enige man, die hij ooit kende Arie. Hij hangt een beeld op van Arie als superman, maar deze zat enkel maar „wegens slagen en verwondingen,

en niet wegens inbraak”. Als na lang wachten, dit alles uitkomt en John de nieuwe Arie is geworden, rekent Simonne ook met deze af. Verder komt haar buurman Alexander, bejaarde komische drinkeboer, nog tussen als contactpersoon voor Simonne. En er is ook Els, een naïef meisje, dat vlug verliefd wordt op John.

Hoofdpersoon van dit drama is in feite Arie. John (voorzover hij de rol van Arie niet overneemt) en Simonne zijn de personages, die deze figuur afschilderen. Ze zijn ook de slachtoffers van Arie. Beiden hebben echter ook hun eigen slachtoffer, maar zijn minder sterk: Simonne-Alex en John-Els. De rol van winnaar en verliezer loopt dus over van de ene naar de andere. Bindmiddel is de „pietjesbak”, die dit winnen en verliezen in de verf zet.

BOEIEND

In dit toneel rekent Rudy Geldhof nog maar eens af met alles wat rond hem leeft en beweegt. Zijn jeugd en zijn heden. Als observator is hij er in geslaagd de personages goed af te schilderen. door de hulp van Eddy Asselbergs in de regie komt dit drama als heel realistisch over. Natuurlijk ligt dit ook deels aan de acteurs die zich werke-

lijk met de personages vereenzelvigen. Zodat het voor de toeschouwer een gegarandeerd boeiende avond wordt, met toneel van de bovenste plank. Om Liliane Raeymaekers (Simonne), Door Van Boeckel (John), Lode Jansen (Alexander) en Miek De Schepper (Els) te zien acteren, kan men in De Kelk nog terecht op 2, 6, 9, 13, 14, 16, 20, 21, 23, 27 en 28 december om 20 u. 30. Voorts vermelden wij terloops, dat er in „De Kelk” enkele nieuwe gezichten zijn bijgekomen in de directie.

Directeur is nu Johan Cloetens, produktieleider Guido D’Hont, technisch leider Paul van Wijsberge. Mieke George heeft het secretariaat in handen. — (G.H.)

„Ge spreekt als een geboren Engelsman, gij” zegt Lode Jansen tot Door Van Boeckel in „Winnaars en verliezers” van Rudy Geldhof.

**Nieuw Vlaams werk,
«Winnaars en verliezers»
van Rudy Geldhof**

Het is niet de eerste maal dat de naam van de jonge Vlaamse toneelauteur Rudy Geldhof in deze rubriek opduikt: wij hadden het reeds over zijn eenakters «De geit» en «Buurt» en over zijn avondvullende stukken «Carmen, de Vamp van Sevilla», «Het Souper» en «Eenentwintigen».

Thans bereikt ons het bericht, dat in het theater Vertikaal, aan de Teaterstraat 33, te Gentbrugge, een nieuw werk van hem, «Winnaars en verliezers», gebracht wordt als ko-productie van drie gezelschappen: Vertikaal, N.V.T. en «De Kelk», op 4 januari. Andere voorstellingen volgen alvast op 5, 9,

11, 12, 16, 18, 19, 23, 25, 26 en 30 januari. Onze eigen traditie getrouw laten we over een nieuw stuk dat we nog niet leerden kennen, de auteur-zelf zoveel mogelijk aan het woord... als het om een Vlaams werk gaat althans. «Winnaars en verliezers», is een nieuwe versie met vier personages van een stuk dat er aanvankelijk twee telde. De auteur vatte het als volgt samen: «John is een jonge delinkwent, die tot nu toe aan de kost kwam door dancings af te lopen, waar hij meisjes versierde, om des te gemakkelijker met hun handtassen aan de haal te kunnen gaan. Dit heeft hem de bijnaam «Playboy» opgeleverd, alsook een aantal veroordelingen. Hij wordt gekweld door het besef dat hij maar een onhandige kruimeldief is, die er maar niet in slaagt om een harde te worden, een zware jongen... Het stuk begint waar John, op vrije voeten, komt aankloppen bij Arie, zijn «idool-gangster», die hij in de gevangenis leerde kennen. Hij zal Arie niet thuis treffen; wel zijn vrouw, Simonne, een vereenzaamde, ietwat simpele naaister. Van haar verneemt John dat Arie een tijdje geleden vertrokken is met onbekende bestemming. Arie besluit bij haar op Arie te wachten. «En,» verklaarde de auteur aan een journalist, «tijdens het wachten ontwikkelt zich tussen de vrouw en de jongen een bizarre, morbiede relatie. Daarbij is Arie voortdurend op de achtergrond aanwezig, als band tussen die twee, maar ook als «afbreukmachine» van hun relatie». Geldhof beschouwt zijn werk niet als een pessimistisch, realistisch verhaal zonder meer over mizeriemensjes, maar «als een mikrokosmos — een beeld van de wereld in het klein, van een maatschappij waarin mensen koortsachtig proberen «winnaar» te worden: John wil net als Arie «winnaar» worden, maar dat lukt hem niet...» En dat de mizeriemensjes van Geldhof geen kanserlarijtaal spreken, dat zult u uit het gegeven al wel begrepen hebben. «Winnaars en verliezers» wordt geregisseerd door Eddy Asselberghs.

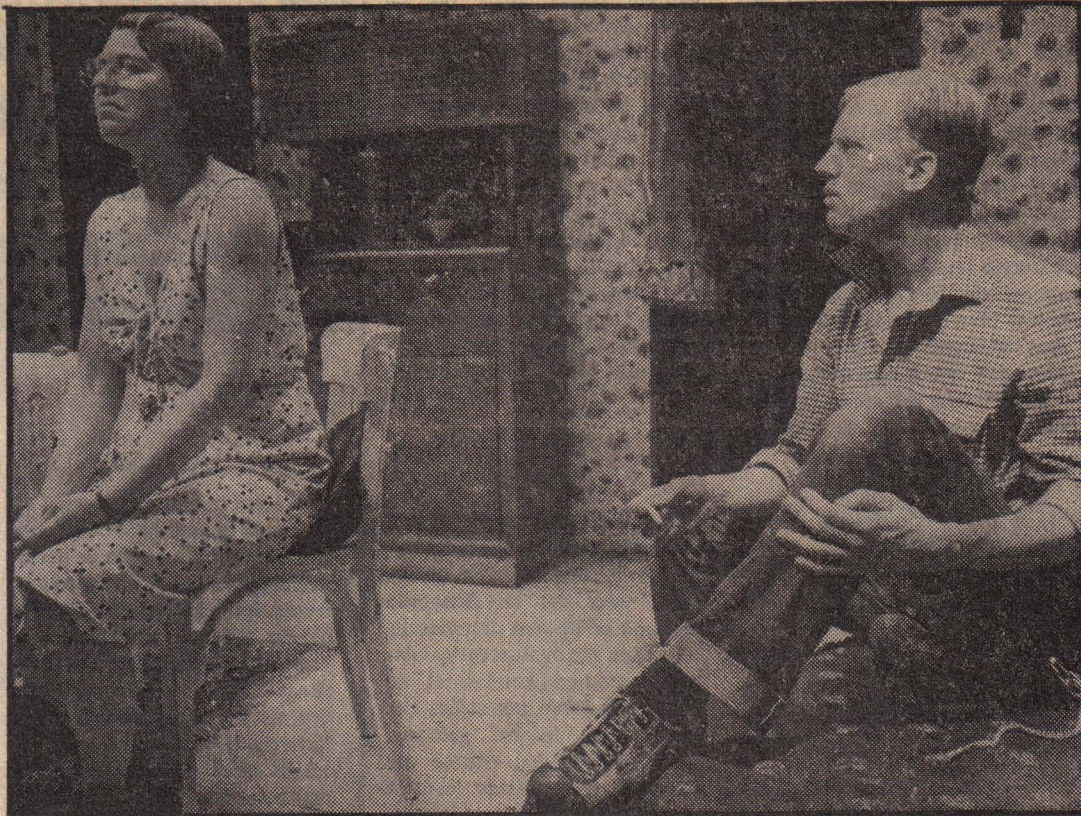
Het Vlaams Weekblad 7/12/79

Winnaars en verliezers

Wie zijn de winnaars en wie zijn de verliezers in deze maatschappij? Een vraag waar ieder individu dat zich ooit te denken heeft gezet, wellicht een verschillend antwoord op zal hebben. Zijn het de brave burgers die zich 50 weken per jaar te kreupel werken om zich elke avond in hun «konijnehok» terug te trekken, om dan 2 weken 's jaars de schreden naar Spanje te wenden voor een nog kleiner konijnehok en een bruinkuur in de zon? Of zijn het zij die op een goeie dag een zogenaamde slag slaan ten nadele van hen die toch slijk der aarde genoeg in voorraad hebben? Is het, op het vlak van het gezinnetje dan, de man die de wet wil prediken of de vrouw die via een vorm van onderdanigheid toch al haar verlangens doordrijft? Dat zijn enkele van de partikuliere temata die door Rudy Geldhof aangesneden worden in zijn jongste toneelwerk «Winnaars en verliezers». Een stuk dat nog tot einde deze maand in Theater De Kelk loopt. Het gegeven: de jonge kruimeldief John (Door Van Boeckel),

pas uit de bak gelost, gaat zijn gewezen celgenoot Arie opzoeken om samen een grote slag te beramen. Arie is niet thuis, wel zijn ietwat sullige maar toch beginselvaste echtgenote Simonne (Liliane Raeymaekers). Al terroriserend dwingt hij van haar logement af tot het zijn afgod Arie belieft het echtelijk dak opnieuw op te zoeken. Geleidelijk verliest John van zijn stoere image en komt Simonne op de voorgrond.

Er ontstaat een verhouding, waarover echter steeds de schaduw van mondheld Arie blijft hangen. De rechtlijnige ontpinning van de intrige wordt ondervangen door de dorpsfiguren - alles speelt zich af in een plattelandshuisje in een dito dorpje - Alexander als de grijsaard van naast de deur die op een epicuristische versie van Cicero's «De senectute» lijkt (Lode Jansen) en Els, de dochter met bakvisstreken van Simonnes werkgever (Miek De Schepper). Arie komt maar niet af en de tijd zal tenslotte alle wonden openrijten. «Winnaars en verliezers», een co-productie met N.V.T.-Antwerpen en Vertikaal-Gent, is een stuk dat zowel op het stuk van entertainment als fond een uits-

Liliane Raeymaekers en Door Van Boeckel in «Winnaars en verliezers» (Teater De Kelk)

tekende indruk maakt. De hap-
pen mentaliteitskritiek presen-
teert zich in een gezellige verpak-

king, misschien wel gepersonali-
seerd door de bunny die, het
voorbeeld van top-boksmatchen

getrouw, de verschillende scène
aaneenpronkt. Een leuke vondst
van regisseur Eddy Asselberghs,

dunkt ons, maar aan de andere
kant legt ie naar ons oordeel te
veel de nadruk op de faktor
geweld. John, de pseudo-play-
boy met zijn tv-feuilleton-Engels,
zet er van het begin af zo de
beuk in dat er geen crescendo
meer bij kan. De manier waarop
Door Van Boeckel die klus opk-
napt, dwingt nochtans alle res-
pekt af. Nu en dan legt hij
nochtans iets te veel nadruk op
het teatrale van zijn optreden,
wat in een klein en knus teatertje
als De Kelk voor ons echt niet
hoeft.

Liliane Raeymaekers bezondigt
zich niet aan dit foutje: haar
prestatie is gewoon af. Idem ook
voor wat de tweedeplanspelers
Jansen en De Schepper betreft.
Terloops gooien wij er ook nog
een complimentje bij voor Lee
Preedy die voor een echt boere-
buitendekor en kledij instond.
Uiteindelijk blijft voor wie de
story op toneel verteerd heeft,
nog een aantal vragen open. Een
expliciet antwoord wordt daarop
niet gegeven en dat hadden we
niet verwacht ook. De grote
winnaar is misschien wel Rudy
Geldhof, al kan dit denkelijk
maar op middellange of lange
termijn zijn.

Daniel Steevens

Brugs toneelauteur wint belangrijke prijs

De jonge Brugse toneelauteur Rudy Geldhof is zopas door de Nederlandse Akademie voor Taal- en Letterkunde uitgeroepen tot laureaat van de Prijs Nestor de Tière. Hij ontving deze belangrijke onderscheiding voor zijn toneelstuk « Winnaars en verliezers ».

De Prijs Nestor de Tière wordt om de twee jaar toegekend door een jury die het beste toneelwerk uit de twee voorgaande jaren selekteert. Deze maal had de toekenning betrekking op de periode 1978-1979. Eén van de vorige laureaten was niemand minder dan Hugo Claus. Rudy Geldhof, « geestelijke vader » van Teater De Kelk ter Langestraat, zal zijn prijs in de loop van de maand oktober in ontvangst mogen nemen te Gent.

DE KONINKLIJKE ACADEMIE VOOR NEDERLANDSE TAAL- EN LETTERKUNDE
HEEFT DE EER U UIT TE NODIGEN TOT DE PLECHTIGE OPENBARE VER-
GADERING DIE ZE OP WOENSDAG 22 OKTOBER A.S. OM 15 UUR ZAL
HOUDEN IN HET ACADEMIEGEBOUW, KONINGSTRAAT 18, GENT.

AGENDA

1. Opening door Prof. Dr. L. ROOSE, Voorzitter van de Academie.
2. " Viermaal Boethius. Poëtische en prosodische aspecten van de carmina in Boethius' *Consolatio* in de vertalingen van Vilt (1466) tot Coornhert (1585)", lezing door Prof. Dr. W. P. GERRITSEN, lid van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen te Amsterdam.
3. " Albrecht Rodenbach, of beveiliging van een ethos", lezing door Prof. Dr. R. F. LISSENS, lid van de Academie.
4. Uitreiking van de prijzen der Academie.

GENT, 29 SEPTEMBER 1980.

